

ČAJ

Pro chvíle pohody

KVĚTEN 2008

Časopis Autorů Jičínska

Jak to s tebou vypadá,
pověz mi,
má lásko bílá,
máš mě rád
jak zamlada?
Ó má touho pošetilá!

Jarmila Maršálová

21

Vážený čtenáři,

máme tady máj a s ním další ČAJ. A k máji patří i poezie, i když to nemusí být ten Máj s velkým M na začátku slova. Takže poezie nemůže chybět ani tentokrát. Podělí se s námi o ukázky ze své tvorby host z Drnovic – Jarmila Maršálová (úryvek z její básně vás vítá na titulní straně) a Václav Teslík.

Druhým hostem je slovenský autor žijící v Mladé Boleslavi, Peter Belák, kterého jsem měl tu čest potkat na knižním veletrhu v Lysé nad Labem, kde jeho pohádka Divý Janko získala ocenění. I povídka Potíže s odběrem z dílny Josefa Jindry získala ocenění, tentokrát na Řehečské slepici, takže i tu vám Čaj číslo 21 přináší.

Užívejte si jaro, sluníčko a nezapomínejte spolu s klasikem, že „večerní máj byl lásky čas!“

*Tak dobrou chuť, vlastně DOBRÉ
POČTENÍ! Váš Václav Franc*

HOSTÉ ČAJE:

Jarmila MARŠÁLOVÁ (1962 ve Vyškově) - začala "psát" v roce 1997 (zamilované dopisy, které se začaly rýmovat), vlastním nákladem si vydala 1. sbírku Ztrácíš se, má lásko (1999), účastnila se liter. soutěží v Mělníku, Táboře, Jičíně, Tachově, Chotěboři, Frýdku-Místku (bez ocenění). Zúčastňuje se poetických večerů v Broumově, Praze, Brně, Chotěboři, Bohumíně, atd. V roce 2003 vydala druhou sbírku Příběh lásky. Publikuje na internetových stránkách Písmák, (částečně) Totem a Literra, Subjektivník, Občanské sdružení Maryška, a (svátečně) ve Vyškovských novinách.

Peter BELÁK (1963 v Revúcej) - „O písanie prózy sa zaujímam niekoľko rokov. Rozprávka Divý Janko a ocenenie v Lysej nad Labem (2007) je mojím jediným úspechom. Motto: Od starcov som počul toho hodne. Ešte sa naučiť ako to napísať!“

OBSAH ČÍSLA:

Peter BELÁK

- Divý Janko (3 - 5)

Jarmila MARŠÁLOVÁ

- Dlouhý půst a jiné básně
(5 - 11)

Josef JINDRA

- Potíže s odběrem (12 - 14)

Václav TESLÍK

- Básně (15 - 16)

ČAJ pro chvíle pohody

č.21 , květen 2008, ročník VII

Vydáno 5. května 2008 v Nové Pace

Redakce: Václav Franc, K Hájků 1724, 509 01 Nová Paka

Grafická úprava titulní strany Jozef dŘevník Borovský

Interní tiskovina LISu

TEXTY NEPROŠLY JAZYKOVOU ÚPRAVOU!

DIVÝ JANKO

Peter BELÁK

Na kraji cesty sedel muž a plakal. Prihnal sa z diaľky čierny koč ťahaný šiestimi čiernymi koňmi, vystúpil z neho pán a oslovil ho: „Čože plačeš človeče?“

„Ako by som neplakal. Šťastný som ja bol, prešťastný, a teraz! Blesk mi udrel do chalupy. Ženu mi zabilo, dom zhorel a tu hľa, v uzlíku mám syna – Čudo. Narodil sa on bez nôh, či len nejaké kýpte má, nebude on veru nikdy za ovečkami behať. Mne už len toľko prichodí, seba i Janka zmárniť!“

Spozornel pán, porozmýšľal a vraví: „Som bohatý, mám kaštieľ, lesy, polia aj veľa peňazí, ale aj tak som nikdy nebol spokojný. Postarám sa ti o Janka, ak mi dáš tvoje šťastie.“

Privolil muž a pán mu pridal pár zlatých dukátov.

Dobre sa mužovi od tých čias vodilo. Za peniaze si opravil dom, znovu sa oženil a mal šesť detí. Len sa nikdy neusmieval. Keď sa iní veselili, on bol zadumaný a smutný.

Prešlo veľa rokov. Ostarel a keď zomrela jeho žena zavolať svojich päť dcér a syna.

„Deti moje, ešte kým žijem, chcel by som vidieť svojho syna Janka.“

„A kdeže je otec náš, zaraz ho privedte!“

Zosmutnel muž a rozpovedal im čo sa pred rokmi stalo a vraj hneď ráno sa vyberie hľadať ho.

„Idem ja veru s vami otec,“ povedal syn Ondrej.

Prešli mnoho dedín a miest a všade sa pýtali na pána s čiernym kočiarom. Stretli dobrých ľudí ktorí im dali najesť aj dobré rady až zastali pred kaštieľom, ktorý mal na bráne erb so šiestimi čiernymi koňmi. Kaštieľ bol ošarpaný a nikde ani noha. Až v poslednej izbe našli chorého pána.

„Prišiel si po svoje šťastie!“ zvolal pán. „Mal som ho. Rozdávať som ho mohol kým som sa staral o Janka, ale čo s mrzákom. Dal som ho zaniest do hôr, tam ho nechali. To bola najväčšia chyba, akú som v živote urobil. Všetky kúty som prehľadal, odmenu som dával, ale už ho nenašli a ja som stratil tvoje šťastie navždy.“

I prosil pán o odpustenie a plakal.

Zosmutnel muž ešte viac.

Ten večer prišli do starého hostinca Na krížnych cestách, kde sa všelijakí pocestní zastavujú. Narúbali hostinskému drevo, vodu nanosili a ten im dovolil

prenocovať v predizbe na lavici. No aby ticho boli prikázal, lebo hneď vedľa budú mať podivní páni zraz, aby ich nerušili za nič na svete.

Ondrej zaspal, ako by ho do vody hodili, no mužovi sa spať nechcelo. Pootvoril dvere do susednej miestnosti, tak aby ho vidieť nebolo a počúval.

Okolo masívneho stola sedelo dvadsať chlapov a za vrchstolom sedel ďalší, najdivnejší z nich. Jeden práve rozprával: „Na mojom panstve, práve tomu bude na Jána rok, zmizol z maštale statný býk. Paholka som dal zbičovať, ale po býkovi ani chýru. Už som ho oželel a tu na Troch kráľov sa mi stratila najkrajšia jalovica. Všetko nasvedčovalo, že to urobil medveď, našli sme ho v Maciuchovej a zabil. I tak som dal maštal strážiť pandúrom. Vyzeralo to, že bude pokoj, ale horkýže! Rovno na Veľký piatok zmizol ďalší býk. Tak dumám, že v tom budú nejaké čary.“

Dvadsať chlapov sa pozrelo na Čarodejníka. Ten povedal: „Žiadne čary, statok ukradli zbojníci. Pošli pandúrov do Bukoviny a keď ich pochyťáš, už ti z maštale miznúť nebude. Teraz nech rozpráva poľovník!“ prikázal.

„Vybral som sa do hôr, kde iba divá zver prebýva, líška si dáva pozor pred vlkom a vlk pred medveďom. Človeka tam nestretnáš, lebo každý tieto hory zďaleka obchádza. Túlam sa niekoľko dní, až dôjdem pod hoľu, kde ani smrek nechce rásť, len tu a tam zakrpatený stromček. To ráno som stopoval jeleňa, ktorý smeroval na hoľu. Krížna ju volajú. V kročím na čistinu a za smriečkom stojí - Čudo či škriatok akýsi. V starom klobúku s popraskanou strieškou, zarastený až po oči. Kabát mal taký mastný že sa v ňom odrážali pásy svetla.“

Poľovník sa nadýchol a pokračoval: „Ja som už videl všeličo, ale toto nemohol byť človek. Vysoké to bolo mne tak po pupok, ruky siahali po zem, držalo v nich drevené obruče, ale nohy to nemalo. Od strachu som sa pustil bežať dole svahom a škriatok za mnou. Odrážalo sa to rukami, skákalo ponad smriečky a hrozným hlasom sa rehotalo. Bežal som až do večera a bol rád, že som unikol.“

Čarodejník povedal: „Niekto nás počúva a dozvedel sa čo chcel, ale ak naskutku neodíde zmárnime ho ...“

Nebolo veru treba viac mužovi vedieť. Zobudil Ondreja a tmou ušli z hostinca. Prebrodili niekoľko riek, prešli mnoho kopcov a potokov, i prišli do hôr, kde žije len divá zver. Predierali sa hustým lesom až vyšli na hoľu zarastenú trávou a čučoriedkami.

„Ej otec môj,“ lamentoval Ondrej, „kdeže mi tu Janka nájdeme, veď tu len medveďa môžeme stretnúť.“

„Ovce sa na Krížnej pasú, Ondrej, a čo ako sa mi veriť nechce, musí byť Janko na košiari. I keď neviem, ako môže mrzák ovce pásť ...“

„Čo ty vieš o mrzákoch starec,“ ozvalo sa zvonivým hlasom a kde sa vzal, tu sa vzal, vyrástol pred nimi škriatok.

Ondrej cúvol krok späť, no muž sa nezľakol.

„Teba hľadám, Janko, chcel som ťa ešte vidieť skôr než umriem. Ja som tvoj otec.“

„Klameš starec ! Mňa vychoval bača, ten ma našiel pohodeného v lese ! Ale máš pravdu, žil som u pána, ktorý sľúbil, že sa o mňa postará a môj otec mu niečo daroval. Ak uhádneš čo, uverím ti, ak nie, poženiem vás, ako každého kto sa objaví pod Krížnou !“

„Dal som mu moje šťastie ,“ povedal muž .

To bolo radosti. Vyobjímali sa muž s Jankom, potom Janko s Ondrejom a nakoniec všetci traja.

„Tak a teraz pôjdeme spolu domov, syn môj .“

„Ale kdeže otec, ja som tu šťastný!“ kričal Janko, odrážal sa rukami a skokom sa pustil za ovečkami. Ani dvaja zdraví mu nestačili .

Muž ostal s Jankom na košiari. Pásli ovce spolu a bolo im veselo. Len v zime zišli do dediny, kde čakalo päť sestier s Ondrejom. A muž sa začal znovu smiať , lebo našiel svoje šťastie.

DLOUHÝ PŮST A JINÉ BÁSNĚ

Jarmila MARŠÁLOVÁ

D l o u h ý p ů s t

Jak to s tebou vypadá,
pověz mi, má lásko bílá,
máš mě rád jak zamlada?
Ó má touhu pošetilá!

Snad nám skončí dlouhý půst,
s jarem z duše tvé led ztaje,
krůpějemi z horkých úst
polibky mé počítaje.

S hvězdami klid vzácný přej mi,
ovečky dál počítej mi,
pohlad' duši, však to znáš...

léta celá mám tě ráda,
sametová přikryj záda
a zašeptej Otčenáš.

Bože, dej!

Bože, dej, ať jako loni
purpura a stromky voní,
prskavky a svíce hoří,

jako zlaté hvězdy v moři
ať se lesknou lidem oči,
svět ať se jen v tanci točí,

s radostí a růží v tváři
dětské oči štěstím září,
celý rok, jenž nemá stání,
ať vládne svým pousmáním,

dvanáctkrát, ať jako loni,
otočí se zvířetník,
Vánoce ať láskou voní
a v srdcích zní vřelý dík;

Bože, dej, ať vždycky k mání
zdraví s vírou stále je,
ať se splní krásná přání
a neumře naděje!

P o u t n í c i

Dříve, než nás osud skolí,
řekni mi, kam spěcháš, kam?
Přestože nás srdce bolí,
opačně jdeme každý sám.

Ty severní a já jižní
vybrali jsme dál svůj směr,
opouštíme svoje bližní,
chladno, čím víc na sever.

Jako zvadlé listí stromů
poletujem v povětří,
nenajdem už cestu domů,
teplo krbu v závětří

– dva rozdílné póly v Zemi
nedostupné směry všemi,
přes hory a přes moře
daleko je k pokoře

hrdost lví a prudkost štíří,
dva poutníci na Sibiři,
dvě ospalé oči k ránu,
dva ostrovy v oceánu.

T a j e

Copak se to děje s námi?
Čas si hraje s hodinami,
já jsem tady a ty tam,
celé roky počítám,

byls tu se mnou, uvnitř, ve mně,
připoutaný přes půl Země,
ani o tom nevíš snad,
miláček a kamarád

– takový milenec na dálku,
jak jeden z přetržených korálků,
co do srdce se zakutálel
nevědomky, potají a tiše,

jak hebký polštářek z plyše,
co dokáže mě hladit, ačkoliv tu není
a zbývá už jen k pochopení
rozluštit dávné jinotaje.

Byls pevným ledem pod nohama
na zamrzlém moři opravdových citů;
musíme jít už každý sám, je čas,
ne pouta, jen láska zůstane v nás

neb sílí, mohutní a zraje
a zůstat je už nebezpečné,
je jaro, led měkne a taje.

R o z m l o u v á n í

Rozmlouvám s tebou
dotyky svými
a dlaním do noci šeptám
po létech, co určeny jsou
k zrání
– o to víc pak chutná
milování.

Nebudu ptát se tě,
zda je to navěky,
malátná,
slabá stébla se chytat,
svoji tvář bez studu
zabořím do deky,

při svíčkách u vína,
nad ránem – zjitra
uprostřed těla
s nadějí chvěje se
každá tvá vteřina,
jen ústa oněměla.

Co bude zítra?

Ú z e m í s t í n ů

Doplouvám k břehu
na území stínů,
kde rány propouštějí krev,
staletí nastřádaný hněv,
v lodičce lásky chráním něhu
a odpouštím si vlastní vinu.

Snad najdu druhou polovinu,
co brání pro mou duši mír
a vrátí do žil elixír
jemnocitné živé krásy
a poohřeje ledy;

jen matně v tichu vzpomínám si,
kdy bylo to s ním
naposledy.

P r v n í s n í h a š í p k y

Vlasaté baletky
bez sukýnek,
jedna s druhou kamarádky
ukazují holé zadky,
na patách ostruhy
bodají jak šípky,

sklopily své hlavy
rudé
pod tíhou důkazů,
však zatím ještě
bez mrazu
k sobě se tulí
pro polibky,
ledový vítr
duchnu na ně hodil,

kolotoč cyklů,
tak to chodí,
jenom neví,
co z nich zbude,
až slunka svít
je vysvobodí.

Kde jsou ti chlapi?

Rovní a statní jak lípy
s trakařem jezdí,
neznají džípy
a neštítí se kopek hnoje
v okamžicích nepokoje.

Mužských jsou
na světě mraky,
jen chlapi se jaksi
vytratilí,
sbalili si saky paky
a nikdo neví – proč?

*

Nemusí být silák,
aby snesl modré z nebe,
ale aby snesl sebe

– pořádný chlap je ten,
co udrží nejen moč,
ale slovo taky.

POTÍŽE S ODBĚREM

Josef JINDRA

Krev je pro lidské tělo dost důležitá. Je něco jako zasilatelská služba adresátovi na objednávku a současně i odvoz odpadků z popelnice Kuka-vozem. Nejde jen o kyslík, nejde jen o dýchání Jsou i jiné tělu nezbytné činnosti, které ke svému provozu potřebují krev. Krev je vzhledem k naplnění tělesných potřeb důležitější než mnoho jiného, například láska.

Lidské tělo, dejme tomu zrovna to moje, se skládá z neuvěřitelného množství dílčích orgánů a podorgánů a každá takto definovaná partie s definovanou funkcí pracuje svým přesně definovaným postupem, k čemuž potřebuje různorodé vstupní materiály. Ať už to jsou bílkoviny, enzymy, vitaminy, minerály, cukry a dále a dále. A pak zase účelovou funkcí specializovaných orgánů vznikají nepotřebné odpady, které jiné užitečné orgány přefiltrují nebo prostě rovnou pošlou do odpadní jámy. Nepochybuji, že tohle všechno každý čtenář zná. Píši to jen proto, aby pochopil, že o tom vím také.

Ovšem – znal jsem jistého člověka (a byl bych rád, aby anonymita France Kožíška zůstala i nadále zachována), který si dlouho myslel, že dostačujícím a univerzálním zdrojem vstupních surovin pro všechny tělesné orgány může být pivo. Jistěže tomu tak není !

Jediný, kdo přesně ví, co orgány v těle potřebují, a co jim naopak momentálně přebývá, je právě krev. Kdo se jí dokáže správně zeptat, může dostat potřebnou odpověď. Bohužel, někdy nic k radosti. Krev prostě všechno zná. O naší sousedce se také říká, že ví všechno o každém a kdy a kde a co a proč, tedy také o mně. Zeptat se jí dovedu poměrně snadno, ale už jsem si ověřil, že krev toho o mně ví rozhodně víc, alespoň ty údaje životně důležité.

Jen to pokládání různorodých otázek je v případě krve jaksi problém. Skoro platí, že kolik je v těle orgánů, tolik je specialistů lékařů a jelikož po těch letech své specializace už přece jenom něco o těch „svých“ orgánech vědí, každý z nich se oprávněně pídí po analýze krve, speciálně po obsahu těch a těch složek pro vyřčení diagnózy. Metody analýzy nejsou jednoduchou záležitostí, ale za pomoci nás – chemiků, fyziků, biologů, konstruktérů, elektroniků (všimněte si, že nejmenuji ekonomy, právníky či politiky), byly mnohé metodiky vypracovány.

Když máte co do činění s disfunkcí některého orgánu, lékař prostě odebere krev – většinou několik mililitrů, a pošle ji k analýze. Druhý den jdete třeba s jiným rozsypaným orgánem k jinému specialistovi a další den k dalšímu specialistovi a tak dále a vždycky se postup opakuje, protože váš (tedy konkrétně můj) odborný lékař se potřebuje krve zeptat na obsah vždy pro něj potřebných složek. Krev odebírají sestřičky a počet takových několikamililitrových odběrů se rovná počtu

obviněných orgánů. Když je jejich trestní lavice širší (což s věkem je bohužel dost běžné), je odběrů více. Nelze ani použít obdobná stanovení z minulých odběrů, protože je potřebné, aby údaje byly čerstvé.

Nevím, kolik zlatých vlasů měl původně na hlavě Děd-Vševěd, ale vím, že na každou čerstvě zodpovězenou otázku mu bylo třeba vytrhnout ze spící hlavy jeden zlatý vlas i s kořínkem. Takže mu asi počet možných odpovědí ubýval, vezmeme-li v úvahu, že v pozdním věku je to s růstem vlasů dost sporné. V tomto ohledu je to s krví lepší. Ale i tak má chudák tělo co dělat, aby produkovalo na odběry krev novou a novou.

Jsou ovšem specializace, kde pro analýzu stačí odebrat jen pár kapek. Jako z prstu do kapilárky na diabetologii, tedy česky „na cukrovce“, jak už velká část českého národa zná z vlastní zkušenosti. Bývali Čechové statní jonáci v průmyslové výrobě cukru. Teď už si ho skoro každý druhý vyrábí soukromě sám v sobě a nespotřebovává ho. Není to dobré řešení. A krev to ví. A kdyby uměla mluvit, křičela by na poplach.

Takže jsem usedl na tu odběrovou židli. Ruce zmrzlé docela velice, protože venku byl mráz, v čekárně zcela zázračně nikdo nebyl a hned jsem šel na odběr.

Přišla sestřička, ne už dívka, ale mladá žena, jak vyšitá z televizního seriálu, čímž chci naznačit, že byla velice hezká. Je zajímavé, jak zdravotnický čepec dojem dále umocní, navíc když dva tři pramínky plavých vlasů ho šibalsky opustí !

Říkám jí, že se mnou asi bude problém, a že ze zmrzlého prstu nic nedobude, ale usmála se a „Snad si poradíme“. Ani ne. Každý zná pořekadlo „krve by se nedořezal“ a tady by to bylo „nedopíchnul“. Jedna přeubohá, malinká, zapomenutá a nedostačující kapička. To bylo ovšem málo.

Přisedla si tedy ke mně až na hřejivý tělesný kontakt a úhlednou pěstěnou rukou s dlouhými teplými prsty a s nehty ošetřenými narůžovělým lakem Astor (lahvička možná 250 Kč) začala můj bezkrevný prst mnout, stiskat, hníst, protlačovat, masírovat, hřát a vůbec iniciovat nejrůznějšími způsoby až k zápěstí.

Bylo to svým způsobem vzrušující, ale krev nikde. Říkám jí, že ta krev je asi lačná a čeká někde u žaludku na kamion se snídaní, který měl už přece dávno přijet. Usmála se tomu a obklopila mě jemná jasmínová vůně, což někteří mají za afrodisiakum. Ale krev asi ne. Tak už jsem se na ten čepec přestal dívat, sklopil zrak a nemohl jsem nezaregistrovat, jak krásně kulatá ženská kolena se tou masážní námahou od sebe oddalují. A ještě ta kraťoucká sukénka....

Každý aspoň trochu heterosexuálně založený chlap může potvrdit, že je to situace, která radikálně snižuje mužovu komunikativní inteligenci v důsledku transferu krve z mozku podle atavisticky určeného tělesného postupu.

Jedna moje bývalá spolupracovnice kdysi také vlastnila tuto destruktivní zbraň. Jednou – když jsme spolu se zákazníkem sestavovali jakousi smlouvu a bylo horko a seděli jsme venku jen tak na židlích za budovou ve stínu, obě strany proti

sobě – pozoroval jsem, jak až dosud sebejistý zákazník najednou ztrácí plynulost řeči i logickou souvislost a najednou dokázal jen říci: „Paní inženýrko, víte o tom, že máte moc hezká kolínka?“

Eliška lehce zvládla situaci: „Já o tom vím, pane doktore,“ a přikryla si je blokem milimetrového papíru formátu A3. To pak rychle vrátilo hovor k původnímu tématu.

Vytušil jsem, jak by bylo trapné, kdyby se moje krev začala houfně stěhovat od žaludku do úplně jiného místa těla. Takže to znamenalo rychle strhnout pohled z líbezného obrazu stranou na naskládané lahvičky s močí a intenzívně myslet na jednoho českého vysoce postaveného politika, který na obrazovce vždycky mou krev náležitě rozproudí a zpění. Nebudu říkat kterého, neboť je to individuální. Každý jen tu svou má za jedinou. A naopak.

A tak nevím. Bylo to tou masáží, nebo tou ošklivou představou, ale dostavil se úspěch. Krev z prstu konečně zaplnila kapiláru.

„No tak vidíte, nakonec to šlo! Tak další, prosím!“

To už dlouho marně čekali tři znervóznělí diabetici.

„Ještě prosím vás, kolik že bylo té moči ? A číslo máte 29, takže na řadu k panu doktorovi přijdete asi v půl jedenácté.“

Děkuji, na shledanou a urychlený odchod na snídani.

Tak takhle také mohou vypadat potíže s odběrem krve. Bylo to veselé nebo trapné ? Ovšem s hlediska těla jakožto organického celku to zase tak nepříjemné nebylo.

Nicméně příště si už promrzlé prsty raději promasíruji sám ještě před odběrem. Pro jistotu.

BÁSNĚ

Václav TESLÍK

OKOLÍ PROMLOUVÁ ve mně - tak příjemně,
kouřím své vědomí, dým je mým hostem.
Zatlačím oharky - pomalu do stěn,
tiše se oslovím: Sedni si - vedle mě.

TRN Z KŮRY BLÍZKOSTI odtrhla - naše pýcha,
a v lůně chvíle té procitla troufalá
bolest. Jde do srdce, v němž stále ještě píchá
pocit, že zcela jsme – a nebo bezmála.

SVĚDOMÍM PODZIMU pomalu list se snáší,
s vědomím ticha splývá jeho plášť.
Nasloucháš. Žádný hlas? - Věř, je dnes věcí naší,
zda soucit ticha probouzí v nás touhu, nebo zášť.

ZBLOUDILÝ ve mně pocit odcizení,
neví jak ven, na světlo, ven z končiny temné.
Co bych mu poskytl, když ve mně už nic není,
a ani nevím, zda - samota k sobě zve mne.

KROK S KROKEM v plátno tmy šíjí,
údy i hlavu, též - napjatou v chůzi šíjí.
Ruší mne. - Protivné mňoukání. Kotě?
Hledám jej. - Stín k němu jde dírou v plotě.

POZVOLNÉ STMÍVÁNÍ JDE tváří,
vrásky - v soumravný odlitek
čas (potměšilý host) utváří
- dál od lásky, blíží námitek.

Myšlenky vklouzly v zašlé hadry,
- oči, omšele znavené,
věk tuší: Jakýs anděl padlý
- u vyschlého již pramene.

DIVNÝ ČAS

Pod starou hruškou blíží božích muk:

Zvuk! - Cvrček cvrká.

Ruka se opřela - o boží muka,
opilec (ani muk) cvrká

na patu kamene. Cvrček

se odmlčel. Kristus je němý.

Divný čas. Cvrčka mi vyplašil.

- Ale co do tebe, člověče, je mi?